

ACCIO

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ

Carrer d'en Prim, 87

PREUS

Número solt. 0'15 ptes.

Trimestre . . . 2'00 »

A fora 2'50 »

No s'admeten originals sense signatura. — De tots els originals en són únicament responsables llurs autors

SETMANARI DE POLÍTICA ART I LITERATURA

Any II (segona època)

Granollers, 8 de Novembre de 1931

Número 17

Des de «Acció Republicana» a «La Unió Socialista de Catalunya» passant per l'Esquerra

Aquesta és la trajectòria que segons rumors no poden perdonar-me, els meus companys de l'Esquerra de la nostra ciutat.

Cal tenir en compte, cars amics, que aquesta trajectòria és seguida solament a Granollers, i iniciada en uns moments en els quals l'actuació es feia necessària per a senyalar una política ideològica que Granollers no ha conegut mai.

Comprenc molt bé que s'hagi llançat aquesta insídia contra la meua humil actuació política; el què no puc comprendre, és com s'ha aprofitat el moviment d'aquesta evolució meua, ja que alguns companys meus han seguit aquesta mateixa trajectòria. Recordeu sinó, un manifest llançat al carrer el 7 de Maig de 1930. Sots l'epígraf de «Les Esquerres granollerines, a l'opinió», signaven allavors amb jo per «Acció Republicana» estimables companys que avui són directors de l'Esquerra a la nostra ciutat, i alguns d'altres que malgrat i militar de fet en el partit dels cent mil vots, en esperit estan enquadrats al B. O. C.

Mai se m'hauria ocorregut fer-los-hi el més lleu retret d'aquesta trajectòria, altament comprensible en uns moments de completa inestabilitat política. Mes no han opinat pas com jo. Això, però, no em farà pas defallir en la meua empresa.

He dit més amunt, evolució meua; això m'obliga per els que estiguin al marge de l'afer, a una declaració: Tant jo com els meus companys deixarem de pertanyer a «Acció Republicana», el Desembre de l'any darrer. Recordeu l'actuació altament equívoca del allavors jefe del partit, senyor Rovira Virgili: mentres ell a Horta, ben tranquil, continuava redactant el seu diari, cinc dels seus homes a Granollers eren follament perseguits i dos d'ells empresonats, mentres a Barcelona era rebuda la notícia, que vaig portar-la jo mateix de la manera que vaig poguer, amb la major indiferència i tranquil·litat.

Tot seguit s'inicien els treballs de la constitució de l'Esquerra; jo, com tots, hi fem el què podem; en un moment soc delegat per Unió Republicana prop de l'Assamblea Constituent de l'Esquerra, oferiment que no accepto, perquè considero vergonyós anar a representar una entitat on encara avui s'escriuen les convocatòries i els estatuts en castellà, i on l'única finalitat seva és sortir a fer una costellada cada any. L'excusa fou que com element d'Estat Català no podia acceptar-ho sense l'autorització del partit; per uns minuts hauria estat d'un altre partit si altrament no m'hagués considerat sempre ciutadà d'un futur Estat Català.

No faré un historial dels esdeveniments fins a la proclamació de la República Catalana i Espanyola després, ja que em faria massa extens, i per altra part és part integrant d'un llibre en preparació.

Crec era un moment oportú de fer vibrar el poble de Catalunya, i per això vaig donar una colla de conferències i mitings a favor de l'Esquerra, fins que vingué l'esclat sentimental del poble, que feu possible el triomf de tots els homes que s'abrigaven sota la capa protectora del venerable Macià.

L'incompliment en la seva integritat del pacte de Sant Sebastià, feu possible una colla de vergonyoses concessions més tard amb l'Estatut.

La meua missió havia finit, i amb una lletra data del 6 de Juliol darrer, presentava la meua dimissió de l'Esquerra i del càrrec que els meus companys m'havien conferit.

Fins ací justifico dues fases de la meua vida política. Els meus estudis sobre els moviments socials més importants del món, i una visió (modèstia apart) bastant clara de la nostra situació actual, em permeten manifestar-me en aquest moment d'alta responsabilitat, d'una manera també completament responsable.

Jo no desafiare mai a Déu des de un escenari, jo no podré prometre mai ço que sé que no puc donar i que per altra part el poble no està preparat per a rebre. Una noció exacta de la responsabilitat del moment, m'ho priva.

Jo, malgrat tots i contra tots, companys meus, faré consciències socialistes, i després, quan el poble tingui una petita noció del seu destí serà l'hora de preconitzar-li la revolució immediata.

La meua evolució política, fruit de un estudi continuat, respon al pla trasat per un mestre d'escola: primer al cartell, després al primer llibre, fins a arribar al manuscrit gros, que en aquest cas serà l'últim pas vers les reivindicacions socials, i això per damunt de totes les insídies que us pugueu imaginar. Per això no us estranyi que dintre un any em trobi en un altre ascendent pla polític. Recordeu que us vaig escriure que «sempre em trobareu a les avançades polítiques i socials.»

Malgrat això no puc capir com us estranya la meua evolució, quan molts homes com Macià, Aiguader, Domingo, en un pla molt més elevat i amb molta més responsabilitat, han manifestat el seu pensament sota diverses denominacions.

Com que no puc creure en la vostra candidesa de desconèixer aquest fet natural en un país el qual s'està estructurant políticament, tinc de creure en la mala fe de l'insídia. Per això us dic que lamentaria poguessiu senyalar-me un pas evolutiu per arrivisme. Recordeu que vaig considerar la meua feina finida a l'Esquerra en el precís moment en que m'anaveu a fer secretari general del districte de Granollers, però avui mes que totes aquestes ostentacions, m'interessa seguir pas a pas al poble en totes les seves fases evolutives vers la seva lliberació definitiva.

DOMÈNEC COLOMER

La setmana entrant: «Evolucions arrivistes i evolucions ideològiques».

Avançant aconeteixements

Al llegir el projecte d'Estatut elaborat a Núria pels senyors Carner, Coromines, Xirau, Campalans i Esteve, em feu l'efecte de què les atribucions que s'atorgava a Catalunya, eren migradíssimes en extrem, i va corroborar la meua impressió al llegir, pocs dies després, les referències dels diaris de Madrid, que deien que l'Estatut era mesurat i discret i es sorprenien de què no hagués estat elaborat en un tò més radical.

Malgrat no interpretar aquell projecte la meua manera de pensar, a l'hora d'anar a votar el plebiscit vaig complir el meu deure de catalanitat i ciutadania, donant un vot més a l'Estatut.

Avui, però, davant dels debats a les Corts constituents i les fórmules d'arranjament que s'han hagut d'emprar per donar pas a la discussió de l'Estatut, em produeix l'efecte que el nostre projecte deurà ésser modificat i retallat per tots quatre costats, quedant-nos amb poca cosa més que deixar-nos cobrar les cèdules i quatre insignificàncies més per l'istil.

I per arribar a tots aquests resultats, creiem nosaltres, que no teniem de mobilitzar la gent i despendre cabals i energies.

Al donar el meu vot a l'Estatut, vaig condicionar-lo escrivint textualment aquestes paraules: "SI, A CONDICIÓN QUE NO ES FARAN MÉS CONCESSIONS AL PODER CENTRAL". I jo veig cada dia com els representants de Catalunya no sols fan concessions al Poder Central, sinó que deixen trossos d'Estatut a la voracitat dels elements unitaristes.

Nosaltres, i qui diu nosaltres, volem dir tots els catalans, vam votar un estatut ja elaborat i confeccionat. Tenim de dir, únicament, si ens agradava o no ens agradava. La papereta que

varem col·locar dins de l'urna, deia: «Accepteu l'Estatut de Catalunya aprovat per la Diputació de la Generalitat?» El poble va contestar afirmativament i davant d'aquell resultat tan explícitament demostrat, els senyors diputats, si volen obrar lleialment, no poden modificar cap article ni fer cap classe de concessió al Poder Central, sense consultar abans l'opinió de Catalunya.

És el poble atalà, el poble que votava l'Estatut, el qui li toca, si ho creu convenient, de rectificar-se.

Els senyors dirigents de la política catalana actual, han de pensar que a cada nova concessió que es faci a Madrid, vindrà ací un recrudiment per part dels catalanistes integrals. Els patriotes catalans, que no són pas precisament els polítics, refermaran el seu credo nacionalista radical, i avui dins de la República, com ahir dins de la Monarquia, la seva acció constant, serà laborar per la llibertat de Catalunya, que és la màxima aspiració dels bons catalans.

Per altra part, cada reforma d'article que impliqui una nova concessió, serà una «estafa» que s'ens farà a nosaltres, que generosament, donarem els nostres vots per a fer surar l'Estatut elaborat a la plàcida i catalaníssima Vall de Núria, i no un estatut de estira i arronça, retallat i confeccionat a gust dels altres, en una oficina burocràtica de Madrid...

Resultat de tot això, una nova fase de neguit, de lluita constant, de burles i de sacrifici... i tot, perquè els homes dirigents de la política actual hauran despreciat un altre moment oportú per a fer digna i lliure la nostra Pàtria.

JOSEP FONT I DE FALGÁS

DE COL·LABORACIÓ

Apoliticisme

Voldriem parlar avui d'apoliticisme, encara que des de un punt de vista elemental de la qüestió, ens argumentarem en un cas recent que ha demostrat la seva força negativa.

Mentres la classe obrera política amb el seu esperit de rebel·lió protesta constantment de la manera com es resolen les qüestions de màxima importància política i social en el Parlament, obliden que els partits d'esquerra, no poden actuar lliurement, degut a les oposicions de les dretes i també d'algunes esquerres que ho són solament de nom. Però malgrat això han de reconèixer que havem fet un gran avenç. Ara diem nosaltres: qui té la culpa que aquests no puguin desenrotllar plenament el seu programa? Els mateixos treballadors que quedant-se al marge de la política, deixen en completa llibertat al seu enemic natural — el capitalisme — el qual elegeix els homes que defensaran els seus interessos, i al ensems contrarresten en tot el que poden, l'avenç de les esquerres. Com ha passat a les últimes eleccions, on els dirigents de l'organisme apolític per essència — la C. N. T. — declararen la vaga

electoral. Però malgrat això una gran minoria va votar, fugint de l'apoliticisme suïcida, donant una prova de visió ben clara, del moment històric que vivim.

Hem dit més amunt que havíem fet un avenç ben visible que provarem de demostrar: No és un avenç la República? Amb la qüestió militar i religiosa, no s'hi ha guanyat? El divorci no és un progrés? Quan els Estatuts de les diferents regions siguin aprovats no serà un gran pas per la democràcia? i tantes altres qüestions de menys importància que seria llarg d'esmentar, com el vot concedit als vint-i-tres anys a ambdós sexes; encara que per ells això no té cap valor, i nosaltres hi donem una màxima importància, especialment en l'edat car axí, la joventut podrà fer prevaldre la seva opinió.

Estem d'acord en què la C. N. T. sigui apolítica, però que per la mateixa raó no s'interessi per ella, car hi ha molts obrers que com a tals són de la C. N. T. però també militen en un partit polític i es troben que per la dictadura que exerceixen els de la F. A. I. dintre de l'organització, es veuen atropellats en llurs conviccions, donant-se el cas que amb la quota setmanal que es paga en el sindicat hi ha una quantitat que serveix per editar l'òrgan de la C. N. T. i l'obrer polític quan s'apropen eleccions veu que els diners destinats a la subvenció del diari

que sols s'hauria d'interessar de la bona marxa de la C. N. T. — i no de la política ja que es apolític — serveixen per fer campanya antielectoral. I això és la causa que molts dels obrers no estiguin conformes amb el procedir dels seus dirigents.

L'obrer com a obrer deu militar a la C. N. T. però com a polític, té el dret de militar en el partit que cregui que respon més a la seva manera de pensar.

Si nosaltres tinguéssim prou autoritat per fer una advertència, diríem als dirigents de la C. N. T. que anessin amb compte amb la seva manera d'actuar, doncs de continuar axí, es poden trobar que la U. G. T. i els S. Lliures — que ja es comencen a bellugar — junt amb els partits polítics de dreta (que amb l'absentacionisme de la C. N. T. se'ls hi ha donat una força) donguin un cop seriós a l'organització, que fins li podria ésser mortal.

ARTUR SITJÀ

Que és l'Escola Unica

El diumenge darrer el ministre senyor Marcel·lí Domingo, donà una conferència, inaugurant els cursets de cultura organitzada per la Comissió de Cultura del Municipi de Tarrassa, que tingué lloc en el teatre «Recreo», i tractà sobre ensenyament.

Del discurs del senyor Marcel·lí Domingo, exposà la idea del què és l'Escola Unica, el seu objecte i el seu esperit, nosaltres ens complau transcriure aquestes idees remarcant el sentit d'orientació al problema de l'Ensenyament.

L'Escola Unica, vol dir: —digué el senyor Domingo — igualtat dels homes davant les institucions de Cultura de l'Estat, anul·lar davant del talent, el problema econòmic de la pobresa. L'Estat té el deure del sosteniment material del noi a l'Escola si a casa seva no els és possible fer-ho. Gràcies al nou Pressupost poden seleccionar-se 3000 alumnes, aquesta quantitat de selecció és el pas del talent a l'Escola, lliure de tot gravàmen econòmic.

L'objecte de la Escola única és formar l'aristocràcia del saber i preparar-la perquè el Poder sigui seguit per aquesta aristocràcia, lliure de diferències de classes socials.

L'Escola deu tindre l'esperit sectari? No, Antireligiós? No —digué el Ministre — Precisament els homes laics són en majoria homes profundament religiosos. Davant l'Església l'Escola laica és una tragedia pels homes profundament religiosos que veuen que l'Església, no pot donar la llum a la infantesa.

Hem d'apoderar-nos de l'ànima de la criatura per fer-la tal com volen que sigui l'Estat (posició dels Estats feixistes). Aquesta posició democràtica és alliberar l'ànima de la criatura, enaltir les pròpies riqueses espirituals perquè en l'avenir camini per la vida seguint els camins que a l'ànima li plaguin.

Aspecte social del Cinema

En els inicis del cinema potser hauriem posat indegudament aquest títol damunt de qualsevol article. Segurament que les primeres cases productores de pel·lícules ni remotament haurien suposat la preponderància mundial que prendria el cinema i el partit que en treurien d'aquesta preponderància. Avui, absolutament tots els trusts cinematogràfics del món, saben que tenen a les mans un dels elements més eficaços per a la influència de les masses; i així com avui parlem de l'aspecte social del cinema, podríem parlar un altre dia, de l'influència del cinema en el gest, o de qualsevol aspecte de la nostra joventut «patró esport 1931».

El cinema, com la literatura —i potser més el cinema que la literatura, puix a un esperit simplista el cinema li dona tot més resol— influeix d'una manera decisiva en l'esperit social de les masses, i aquesta influència, naturalment, les empreses de les nacions capitalistes l'han jugat d'una manera poc dissimulada per la seva tendència i la seva moral. El film yanqui sobretot és el que respon amb més justesa a aquesta interpretació social del cinema. L'història social-moral del film americà, té totes les característiques de l'educació liberal d'aquesta societat capitalista. Les seves cases productores de films han arribat a crear un tipus per a cada un dels problemes que crea la trama o l'argument de cada pel·lícula. Així per exemple, tots els films americans que presenten l'acció enmarcada dins de la Revolució francesa o russa, és un fet incontrovertible que l'interpret-heroi —el bo per dir-ho amb frase popular— tingui d'ésser el traïdor de la Revolució. Aquesta agilitat morbosa dels grans trusts cinematogràfics s'ha arribat a estereotipar de tal manera que avui ja és simptomàtic fins gairebé per la multitud.

Aquesta insistència de les revolucions en cinema, que abans més confiats hauriem considerat que eren una mica de colorit per complementar la part central de l'argument, té —com altres aspectes sinó tant generalitzats almenys tant influents— una missió social que obra imperceptiblement i poderosament a les consciències simplistes dels espectadors.

Igualment podríem dir dels novells films russos. Amb la diferència però, que així com els americans la seva tendència hi és encuberta per una trama amorosa qualsevol, el cinema rus, antítesis complet del cinema americà, té la seva tendència proletària per a bastir-hi el sistema central de l'obra. Ço que en els films de les nacions capitalistes hi sembla a voltes circumstantial —però que és tot el contrari— els films russos, realitzats molts d'ells amb un fi exclusivament de propaganda comunista, hi apareix

DE COL·LABORACIÓ

Economia i Finances

La visita del cap del Govern francès a Mr. Hoover president de la República Nordamericana

Ha estat objecte de molts comentaris en l'esfera de les finances mundials, la visita que darrerament ha fet el cap del Govern francès, Mr. Laval, a Mr. Hoover, president dels Estats Units de Nordamèrica, a fi de posar-se d'acord ambdues potències respecte el pla a seguir i les mesures que immediatament s'han de posar en pràctica per aixecar l'economia mundial del letarg en què està vivint, puix la posició acreedora de que frueixen per lo que fa referència a reparacions de guerra i el prestigi que assoleixen en el camp de la política internacional, les obliga a posar-se al front de múltiples problemes que en l'actualitat hi ha plantejats i que precisen una imminent solució si és que es vol fer una tasca positiva que encausi l'economia del món per amples vies de ressorgiment i prosperitat. Una de les qüestions de gran transcendència que estudiaren, és la dels deutes de guerra, convenint ambdós la necessitat de fer una completa revisió dels mateixos dins la treva que va fins al primer de Juliol de l'any vinent i que fineix la moratòria concedida als països deudors i que afecta especialment a Alemanya; acordant convocar al efecte una conferència en la que s'invitaria a les potències interessades perquè expressessin llurs punts de vista en l'esmentada qüestió. Altre de les qüestions tractades ha estat l'anomenat problema de l'or, la característica del qual és l'escassès que des de hi ha temps es nota d'aquest metall preciós, que fa que sigui insuficient per atendre a les necessitats comercials i financeres internacionals, si bé en realitat, aquesta qüestió de l'or, guarda una íntima relació amb la primera, o sigui la dels pagaments en concepte de deutes de guerra per reparacions, puix darrerament els acreedors cobraven en or i aquest fet ha donat lloc a que França i Estats Units, reuneixin juntes més del 73 per cent del stok mundial. Aquest or ha quedat dipositat en les caixes dels respectius Bancs Nacionals sense que se li dongui aplicació adequada, romanent per tant improductiu i alcançant el mateix efecte que si es tractés de un esgotament de les existències mundials, fent-se

sentir l'escassès del mateix en l'esfera dels negocis, i contribuint per tant, a la depressió general.

És urgent, doncs, que es mobilitzi i es distribueixi aquesta enorme massa d'or per els demés Bancs Centrals, si no es vol destruir el sistema monetari de les demés nacions obligant-les a seguir el mateix exemple d'Anglaterra; és urgent que es faci una revisió dels deutes de guerra i que es suprimeixi llur pagament en or, substituint-lo per una fórmula que permeti el pagament en forma d'espècies lo qual redundaria en benefici de tots, tant de deudors, com d'acreedors, puix aquests poden establir tractats i convenis que permetin en els primers anar-se lliberant dels deutes sense que s'hagin de desangrar i sense que puguin perjudicar l'indústria i comerç dels segons; i tot això requereix també una revisió de les tarifes duaneres dels països interessats. Si no ho fan així que retirin els acreedors el paper de directors que per solucionar la crisi assumeixen i que ho deixin en mans dels deudors, prèvia renúncia de llurs crèdits envers aquests.

Els acreedors al·leguen que ja és molt el sacrifici que per ells representa la moratòria Hoover, degut a que les anualitats que rebien constituïa una partida d'ingressos en llurs pressupostos, i que per tant, la manca d'ells ajuda a augmentar el dèficit de què pateixen, però és cosa palesa, que és altament inhumà, consentir que les demés nacions s'arruïn a fi de poguer tapar ells un petit forat de llurs pressupostos i que poden molt bé tapar fent us d'altres mesures financeres, més beneficioses des de el punt de vista econòmic, que el cobrament de les anualitats en or, ja que en últim terme passen a engrossar l'enorme massa roman morta i improductiva en els sòtans dels respectius Bancs d'Emissió nacionals.

És d'esperar, doncs, que de l'entrevista Laval Hoover, en sortiran conseqüències profitoses per el floreixement de l'economia del món; per damunt de l'interès particular d'unes nacions hi ha l'interès general de l'Humanitat.

PERE FALGÀ VIVES

simbòlicament com a assumpte.

Aquestes dues escoles de cinema, una ja madura, l'altra tot just floreixent; poliforme la primera i unilateral la segona, però tal volta més robusta i més punyent aquesta, representen ar-

tísticament les dues tendències socials en pugna: El crit de revolta d'un poble... que s'allibera contra la moral tova d'una societat capitalista...

«Exprés Blau» enfront de «Tempesta»...

JOAN VILÀ

Senyors de "La Gralla"?... Si són servits...

Els homes de «La Gralla», elements enxufables a totes les situacions i que visqueren a recés de les que precediren la vinguda de la República, s'han sortit de pollaguera i han deixat el tò moderat a que els obligava la seva posició comodíssima.

Perdut ja el sentit de la ponderació i abandonat el camí de l'apoliticisme hipòcrita i malentès, les emprenen sanyudament contra els homes del Municipi i particularment contra el nostre amic en Ramon Montañà a qui adjudiquen la paternitat de l'obra depuradora que en l'hora actual a casa nostra es realitza.

En el deliri de les seves apreciacions, arriben a la paradoxa d'establir un paral·lel entre l'al·ludit, i l'actual President del Consell de Ministres senyor Azaña; i per bé que tracten de deixar malparat el conciudadà en benefici del Ministre, creiem sincerament que aquest és el millor elogi que en forma absolutament gratuïta pugui més justament ponderar les virtuts personals del nostre amic. Opinem sincerament que lo pitjor que li podria ocórrer és que els homes de «La Gralla» el trobessin, encara que només fos que aprofitable i es dediquessin a fer l'elogi del què creuen la seva obra. Més de quatre ciutadans — i nosal-

tres amb ells — creurien en la realització escandalosa d'una venda.

Després del que va dit, no cal que ens esforcem en demostrar lo natural i lògic que trobem en que sigui precisament «La Gralla» i particularment els seus caps visibles Amador Garrell i el doctor Canal, els defensors de totes aquelles coses que convenientment capgirades, són la plasmació fidel d'una obra revolucionària que la ciutat aplaudeix i agraeix a aquest grapat d'homes que els feu dipositaris de la seva confiança.

Comprenem l'interès que aquests homes els de «La Gralla» en destruir el seu passat,

de la mateixa manera que assessinaren el seu carnet, hi oblidaren el seu capdill. Som conscients del què és difícil a qui mai ha deixat d'actuar en els medis governamentals, de restar a l'ostracisme en espera de millors temps —que és possible que no tornin— com futeses abandonades i a mercè de totes les contingències que comporta el capgirament de tantes coses fins fa poc considerades intangibles.

Però, el que no podem comprendre, és aquesta tossuderia, aquesta continuada protesta i aquest desmesurat afany que tals fruits de selecció posen en daurar la pindola amb que creuen demostrar-nos que a Granollers, ells hi són absolutament indispensables.

Que és estrany —a voltes em pregunto— que sense ells fos feta la Porxada!

I pensar que aquests homes, aquests dos monuments vivents amb que compta la petita pàtria nostra, fóren — ells mateixos ho asseguruen — les dues víctimes escollides i immolades sota la petja de la més fastigosa de les dictadures! Sortosament per ells i per Granollers, «quan la guàrdia civil feia registres al domicili particular del senyor Garrell a qui anava a exiliar, prenent per torna al incomensurable doctor Canal, sortí de tras-cantó el delegat governatiu i s'oposà a aquell atropellament». El demés no cal contar-ho: cada vegada que la Dictadura topava amb l'inclit doctor, li clavava urpada i li posava una obligació més al damunt de les seves miseres espatlles. Aquestes obligacions amb què la Dictadura s'ensanyà damunt d'aquesta institució científica, per bé que degudament retribuïdes, fóren una gran injustícia; que l'interessat en el present ens promet de reparar amb la consegüent renúncia de tres o quatre d'aquests sous a benefici de tots aquells homes víctimes del fascinerós finent d'alcalde que han envellit en l'exercici de llurs càrregos burocràtics.

L'altre, Amador Garrell, també sembla que pensa fer quelcom de profitós amb aquelles miserables pessetes que encara reté de l'Institut de Estudis Superiors i quin projecte el primer dia, anunciarà des d'aquella magnífica finestra que aquell mal home va convertir en balcó per a penjar-hi no sé què, que comprometia el prestigi irreligiós de l'interfecte.

PEP

DEL NOSTRE MUSEU

Durant la setmana passada es varen rebre obres notabilíssimes i més ofertes de grans mestres. Podriem dir-ne, que els mateixos mestres de la pintura, senten com nosaltres, la necessitat de la creació del Palau de l'Art en nostra ciutat; que és el que més dret té a existir.

Una munió d'obres interessants existeix aquí i en la comarca, que estan amenaçades i esperem anhelants, el just apoi, per no ésser víctimes de la mateixa sort que moltes de ses companyes: l'exili. Altres d'elles, mutil·lades, estan condemnades a la desaparició i esperen amb la creació del Museu de Granollers, el ressorgiment artístic de nostra volguda ciutat.

La sala d'art modern, que serà la primera a inaugurar-se, i pedra bàsica del Museu, portarà aparellades tot seguit, les de pintura antiga, arqueologia, numismàtica i història local. I reconeixent que de moment, seran de relatiu interès,

no dubtem un moment al assegurar que els anys el faran d'un valor extraordinari; ja que altres Museus s'han creat amb menys bagatge artístic del que aquí es pot comptar, i avui formen part dels museus més importants d'Europa.

Aquesta obra, tendirà a predisposar el sentiment artístic dels nostres conciudadans, molts d'ells, potser avui serien l'orgull nostre si el caliu i l'ambient col·lectiu els haguéssin dat coratge per lluitar.

Fa anys, sols algun «ximple» agafava els pinzells i conreava l'art en mig de l'indiferència ciutadana. Avui que l'esperit dels ciutadans es va desvetllant, ja es poden comptar per dotzenes els joves que treballen amb fe i entusiasme, i lluiten pel foment de la cultura, blandint per armes els nobles pincells o el buril. Aquesta joventut coratjosa, que porta en ses venes l'inquietud sublim de l'art, i té els seus ulls replets de l'immensitat lluminosa dels formosos paisatges del Vallès, tindrà en el Museu l'escola dels grans mestres, que varen sapiguer interpretar amb admirable honradesa les bel·leses de la nostra terra.

VICENTS ALBARRANCH

Dissabte passat va visitar l'estudi del pintor Albarranch, el distingit paisatgista en Miquel Gispert, acompanyat dels notables amateurs senyors Brugarolas i Gianadell, al objecte de parlar de l'entrega de la seva obra amb destí al nostre Museu. Els distingits artistes varen ésser complimentats pels membres de la comissió organitzadora D Josep Mora i Sibina, i el Sr. Albarranch.

S'espera durant la pròxima setmana la visita dels admirables paisatgistes Srs. Puig-Perucho i Planas-Doria.

OBRES REBUDES

SEGONA LLISTA

Nú	Francesc Domingo	Oli
Pascal	Miquel Gispert	»
Jardí	Antoni de Ferrater	»
El berenar	Francesc Guinart	»

OBRES OFERTES

SEGONA LLISTA

Marian Anton	Pintura
Pau Sabatè-Jaumà	»
Francesc Llop	»
Josep Casals-Peipog	»

NOTICIARI

Atentment ens comunica el Patronat de l'Escola Municipal de Música que queda fixada la data d'avui, dia 8 de Novembre, a dos quarts d'onze del matí, per la festa d'obertura del curs present i el repartiment corresponent de premis als alumnes de la mateixa Escola del passat curs.

L'acte tindrà lloc a la Biblioteca.

DE CULTURA

Atenent a les últimes disposicions del Ministeri d'Instrucció Pública tot Col·legi de 2.ª ensenyança a començaments del mes de Novembre deu figurar en la plantilla de professors tres Llicenciats en Filosofia i Lletres, dos en Ciències inscrits en el Col·legi Oficial de Llicenciats i Doctors si la matrícula fos de més de cent alumnes deu incloure's quatre llicenciats en Lletres i quatre en Ciències.

La Gasetta del dia 23 publica un ordre del Ministeri autoritzant acabar els estudis de 2.ª ensenyança als alumnes que tenien començat segons el pla 1926 (Plan Callejo) i concedint exàmens extraordinaris en el mes de Gener.

El diumenge darrer una Comissió del nostre Ajuntament anà a Tarrassa per entrevistar-se amb el Ministre d'Instrucció que hi donava una conferència sobre l'ensenyament. Els comissionats ho eren per demanar al Ministre la creació en la nostra ciutat d'un Institut Oficial d'ensenyament secundari. L'impressió que tingueren de les paraules encoratjadores que els hi dirigí el Ministre fou excel·lent. Ens en congratulem.

DE TEATRE

«La Veïna del Terrat», a La Unió Liberal.

Diumenge passat a la nit fou representada a la sala teatre de La Unió Liberal, pels aficionats de la casa, la popular comèdia del conegut comediògraf Gaston A. Màntua, «La Veïna del Terrat».

Poques companyies professionals han lograt omplir la sala com ho féren els simpàtics artistes i actrius de La Unió, ja que la sala estava a vesar de públic el qual no sortí pas defraudat de la representació.

Davant el dilema de què si als aficionats cal subratllar sempre el seu treball favorablement, o si cal retreurels'hi, totes les faltes, precisament perquè són aficionats, direm, sense que ens callem detalls de gran importància que en el transcurs de l'obra tingué moments força interessants d'interpretació, en conjunt, tals com la confessió de Maria, l'arribada del pare, l'escena de la cunyada en el primer acte i molts d'altres, en canvi quan l'Elena l'entera per boca del seu mateix promès que aquest l'enganya, resulta una escena completament morta, per manca d'interpretació sentimental del paper que representava la senyoreta Vila, i així alguna altra.

Individualment cal subratllar l'Escobar en el difícil paper d'Endalet a En Boet en el de senyor Pere, els altres correctes en el seu paper.

També cal subratllar i potser abans que els homes, si tenim en compte la seva tradició teatral a la senyoreta Maria Iglesias en el seu paper de Maria justa sempre menys quan entra per primera vegada a la farmàcia l'amant de sa germana.

Les altres senyoretetes bè en conjunt.

Aquestes observacions fetes amb la millor intenció, per a la seva superació artística, no són prou perquè malgrat tot ens privin de dir que el quadro teatral de La Unió amb la mà del Director i tot, tingué una nit feliç. X

Polítiques i Socials

Dijous al vespre visità a l'alcalde una comissió de treballadores del ram textil per protestar davant la primera autoritat del import de quinze cèntims setmanals amb què el Govern a gravat el seu setmanal per l'augment de subsidi de maternitat.

L'alcalce prometé trametre al Governador Civil les seves pretensions.

Per ordre governativa fou suspesa la conferència que organitzada per la C. N. T. havia de donar dijous a la nit a la sala de La Unió l'enginyer industrial Sr. Gabriel Renom Pedrany.

Ha arribat al nostre domini el motiu pel qual fou suspès el míting que «La Unió Socialista de Catalunya» tenia organitzat per la nit del dia 10 del mes passat, a la nostra ciutat.

Fou degut a una mala interpretació en el Govern Civil, ja que estava tramitant l'autorització per una a-semblea que va tenir lloc a la mateixa sala, a les 7 de la tarda, i no estan disposat el governador a autoritzar-la davant les matèries a tractar, vingué la suspensió quan ja estava celebrada.

Allavors per fer efectiva l'ordre de suspensió no hi hagué més remei que suspendre l'acte de La Unió Socialista. Això és tot.

Imp. Cucurella / Corró, 9 / Tel. 24 / Granollers